

«**Τ**ΟΝ έβλεπα να ανεβαίνει στο F-16, σβέλτος, ετοιμοπόλεμος, για αναχαίτιση, σε κάθε γωνιά αυτού του φοβερού πελάγους.

Και τώρα στο ίδιο πέλαγος, τον βλέπω κομμάτια από σάρκες, αυτόν – ίσως τον καλύτερο αερομάχο των F-16», – όπως μου είπε ένας σμήναρχος στο ΓΕΑ.

Τώρα ο σμηναγός Αλέξης Μπρέντακ, ο παιδικός φίλος μου, ο παλιός συμμαθητής, είναι μια σκιά αγίου που προστατεύει το Αιγαίο! Εκπαιδευμένος σκληρά, σε αρκετές αερομαχίες με Τούρκους, σε κοινές ασκήσεις με ξένους πιλότους, σε επιχειρήσεις «χαμηλά πολυβόλα» που ήταν οι αγαπημένες του, είναι ο αξιωματικός της Πολεμικής Αεροπορίας που χάθηκε μες στο Αιγαίο μετά τη μοιραία σύγκρουση με το Μιράζ 2.000.

Τη μητέρα του Καίτη, την έχασε πριν μερικά χρόνια. Ο πατέρας του και η αδελφή του έμειναν να τον καμαρώνουν νεαρό ανθυποσμηναγό στην Ανδραβίδα με τα Φάντομ.

Ο Αλέξης, που γνώριζε από μικρός τα δεινά των Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης απ' όπου καταγόταν, έδειχνε ενδιαφέρον απ' την εφηβική ηλικία για την Αεροπορία και την υπεράσπιση, όταν θα μεγάλωνε, του εθνικού εναέριου χώρου μας.

Με άριστες επιδόσεις στα Φάντομ, ήταν από τους πρώτους το 1989 που εκπαιδεύτηκαν στα πρώτα F-16 που παρέλαβε η Ελλάδα.

Με βαθμολογία πτήσεων υψηλή και άριστα φύλλα ποιότητας, είχε τη φήμη του «άγριου» πιλότου, φήμη που συνοδευόταν και με εξαιρετική εμπειρία. Δεν δίσταζε να πραγματοποιήσει τους πιο επικίνδυνους ελιγμούς, φτερό με φτερό, σε απόσταση αναπνοής με τους Τούρκους χειριστές.

Γνώριζε την τουρκική γλώσσα και ήταν πραγματικός φόβος και τρόμος των εχθρικών μαχητικών που παραβίαζαν το δικό μας F.I.R., γιατί πιλοτάριζε το F-16 του στα όρια, άγγιζε τα μεγάλα G (επιταχύνσεις) και ήταν παρών σε κάθε δύσκολη άσκηση που αναλάμβανε, όπως και στη μοιραία, την «Ιέραξ 3».

«Αν δεν κάνουμε σκληρές, επίπονες ασκήσεις τότε δεν είμαστε αεροπόροι» έλεγε. Θυμάμαι όσα μου έλεγε ο ταξίαρχος Αφεντάκης, διοικητής του πριν ένα χρόνο στην Αγχιάλο, στη φωλιά των F-16. Θυμάμαι, εκεί, τι εκμυστηρευόνταν στον «Ε.Τ.» ο Αλέξης Μπρέντακ (φ. 3/8/91) που τον είχα συναντήσει μες στα ρέντινες λίγα λεπτά πριν από κάποια απογείωση:

«...Οι Έλληνες χειριστές

έχουν μια άνεση στο Αιγαίο. Οι Τούρκοι ξέρουν ότι βρίσκονται σε ξένη χώρα. Η ψυχολογία είναι διαφορετική. Τι νιώθω; Εθνική ικανοποίηση. Είμαστε σχετικά λίγα άτομα που κάνουμε μια τόσο δύσκολη αποστολή...».

Μου είχε πει, ακόμα, το πόσο «δεμένοι» είναι οι Έλληνες αερομάχοι μεταξύ τους, αφού εξαρτάται η ίδια η ζωή τους απ' αυτή την ισχυρή φιλία. Και είχε κατα-

λήξει: «Πετώντας στο Αιγαίο, αισθάνεσαι κυρίαρχος του χώρου που προστατεύεις...».

Παντρεμένος με υπάλληλο της «Ολυμπιακής» πηγαίνοερχόταν στο σπίτι του στην Αθήνα και στο νευραλγικό αεροδρόμιο της Αγχιάλου που ήταν η αφετηρία του για τα σκραμπλ και τις αποστολές αναχαίτισης.

Τελευταία φορά τον είδα στο αεροδρόμιο της Τανάγρας, στη

γιορτή της Αεροπορίας. Του φώναξα από μακριά, ενώ έδειχνε το κόκπιτ του F-16 στους πιτσιρικάδες. Μπερδευτήκαμε μες στον κόσμο και τον έχασα.

Η Πολεμική Αεροπορία δεν τον έχασε ποτέ. Εις μνήμην του, μέσα στην άκρα σιγή του Αιγαίου, οι συνάδελφοί του, ξεχύνονται από σήμερα, με κάθετη απογείωση για να διασφαλίσουν την ειρήνη. Αντίο φίλε.

Ο σμηναγός Αλέξης Μπρέντακ στα ρέντινες του πολεμικού αεροδρομίου της Αγχιάλου, λίγο πριν απογειωθεί για αποστολή αναχαίτισης. Ήταν ένας από τους ικανότερους αερομάχους του Αιγαίου.